

נועם שדות

ציפור הלב

"מי לא פרסם אותך?"
 היא שואלת ומיד יוצאת
 להגנתי, הצפור הקטנה שבלב
 דואגת ששוב ושוב, אבל
 שוב ושוב, אהיה במרכז
 העיניים.

חלל עמוק אני מרגיש בלב
 כאשר כתב העת החליט לפרסם
 את האויב מספר 1 שלי ולא
 אותי. חלל המעמיק עם הזמן
 ואין תרופה לרפאו

רק כדור לבן עגל, עם
 קצת צבעים מצבעי הקשת,
 מעט פטורי היהודים,
 רק הוא יוכל להוציאני
 מברוך זה, וכדור זה

אינו בידי.

חומי

בוא, חומי, בוא
 קוראת לי אשתי

שָׁמָּה לִי אֶת הַרְסֵן בְּפֹה
 אֲנִי בָּא
 הוֹלֵךְ עַל אַרְבַּע
 בְּצַבֵּעַ שׁוֹקוֹלֵד לְבָן
 מִסְתַּנֵּן לְתוֹךְ נִבְכֵי הַתּוֹדָעָה הַחֲקֵלָאִית
 עֲכָשׁוּ אֲנִי כָּלֵב
 חוּמֵי כָּלֵב קֵט

אֲנִי אֶהְיֶה כָּלֵב
 אֶלְקֹק לֹךְ אֶת הַרְגָּל
 אֶצְבְּעוֹתַיךְ אַחַת לְאַחַת
 אֲנִי רוֹצֵחַ בּוֹנֵזוּ
 תִּסְפְּרֶת אַחַת לְחֹדֶשׁ
 וְסִפֵּר עָלַי
 גַּם לִי מִגִּיעַ שִׁיכְתְּבוּ אֶת עֲלִילוֹתַי
 כְּמוֹ לְכֹל הַכְּלָבִים
 הַמְטַפְּחִים הַיְפִים
 בְּעוֹלָם הוֹלֵךְ וְנִעְלָם

אֲנִי נִמְתַּח כְּמוֹ מִסְטִיק
 כָּלֵב בִּיגְלָה חוּם